

CHARLIE

PO ČERTECH MILÝ

ANDÍLEK

MIA PAPOUŠKOVÁ

Charlie, po čertech milý andílek

Mia Papoušková

Předmluva

Tato kniha je věnována všem lidem, kteří milují pejsky, a ne jen je, ale i všechna ostatní zvířátka. Maltézský psík je výjimečné plemeno s úžasnou povahou a byla by škoda se s vámi nepodělit o to, jak moc se ten můj vymyká tabulkám. Věřím, že mnozí z vás se poznají v některých situacích nebo se zasměji cizímu „neštěstí“.

Velký dík patří všem členkám a členům skupinky „Maltézský psík“ na Facebooku za to, jak mě neustále pozitivně motivovali k psaní dalších a dalších kapitol. Bez nich bych to vzdala u té druhé. Poděkování si také zaslouží moje maminka, která fungovala jako nápověda na telefonu ve chvíli, kdy jsem narazila na nějaký gramatický oříšek.

Přeji všem čtenářům, ať se jim moje prvotina líbí, a doufám, že vás budu moci svými příběhy bavit i do budoucna.

P.S. Charlie posílá olíznutí...

Kapitola 1.

Bylo 8. února, ráno jako každé jiné, ničím se nelišilo od těch ostatních. Budík mi zazvonil v sedm hodin, jako kdybych šla do práce. Pomalu jsem otevřela oči, protáhla se a spustila nohy z postele. Moje první kroky mířily do koupelny a do krásně teplé dlouhé sprchy. V tu chvíli jsem vůbec netušila, že tyto naprosto běžné činnosti budou již za několik hodin téměř sci-fi. A to včetně spánku.

Bruntál, malé město v Moravskoslezském kraji, které jsem do tohoto dne znala jen z mapy. Teď si říkám, že jsem u toho měla zůstat. Je devět hodin ráno a můj život se pomalu začíná měnit.

„Trefila jsi ke mně snadno?“ ptala jsem se Markéty, která právě nasedala do mého auta, abych pro tu malou kuličku na druhý konec republiky nejela sama. Byly jsme vybavené, taška, přepravka, deka, voda, dvě hračky, granulky, miska na vodu, měly jsme v autě snad půlku zverimexu. Dvě sousedky – důchodkyně si zajisté neodpustily otázku, jestli se náhodou nestěhuji. Konečně se nám podařilo odjet. Před námi bylo téměř 450 km.

Cesta probíhala klidně, nic zvláštního se nedělo a dokonce ani navigace se nerozhodla poslat mě na pole, případně do rybníka. Až moc hladce jsme dojely na adresu, kde na mě měl čekat Charlie. Paní chovatelka již stála na prahu a s širokým úsměvem nás vítala. Kdybych tehdy tušila, že se tak směje proto, že se moc těší, až se zbaví jednoho z těch malých ďáblů, nepropásla bych poslední příležitost utéct. V krásné zimní zahradě se na zemi batolilo pět malých bílých štěňátek

s mašličkami kolem krku. Modrá, zelená, fialová, žlutá a hnědá. Sotva jsem si k nim sedla na zem, odněkud se neuvěřitelnou rychlostí cosi přihnalo a skočilo mi to na záda. Když jsem se probrala ze slabého otřesu mozku, zjistila jsem, že to je taťka štěňátek, který se rozhodl mě ušlapat a ulízat radostí. Další znamení, které jsem přehlédla, ještě byl čas. Mazlila jsem se střídavě s psími miminky a odrážela nálety hyperaktivního taťuldy. Pozorovala jsem prcky a říkala si, kterého si tak mám odvézt domů, který je ten pravý. Vlastně ani nevím proč, ale modrá mašlička mi učarovala nejvíc, možná se mi líbilo to, jak olizoval skleněné dveře, možná to, že bráchovi z krku urval hnědou mašličku. Po dvou hodinách bylo tedy rozhodnuto, a naše společná cesta životem mohla začít.

A taky že začala. Navigace, která po cestě tam fungovala naprosto bez problému, najednou začala měnit směr stejně rychle, jako žena mění svá rozhodnutí, tedy zhruba 1 079 252 848,8 km/h. Teď už naprosto jistě vím, že to nebyla porucha satelitu, ale síly temna.

„Tady jsme jely předtím doprava, tak to zkus.“ Markéta měla ještě pocit, že ví, kde jsme. Odbočila jsem tedy a vjela na silnici připomínající cesty v Bangladéši. Cedule krčící se za větším keřem nás varovala, že silnice se v zimě neudrží.

„Nevypadá to až tak zle, co myslíš,“ ptala jsem se Markéty a ta pokývala, a dala tak najevo svůj souhlas. Charlie spokojeně spinkal zabalený do deky a nic mu nechybělo. Pokračovala jsem tedy po bangladéšské dálnici, a čím déle jsem jela, tím více jsem se začínala modlit. Viditelné části asfaltu začínaly mizet a souvislá vrstva ledu

přibývat. Navigace se záhadně vzpamatovala a začala se tvářit, že rovně pojedeme dalších 15 km. Charlie pořád spokojeně spinkal.

Objevila se první zatáčka připomínající italské Alpy na druhou a já se modlila již téměř bez přestání. Chvilku jsem si dokonce pohrávala s myšlenkou, že tam Markétu i s autem nechám a ve stylu Oldřicha Nového se vypařím. Najednou kde se vzal, tu se vzal, přes silnici traktor. Zastavily jsme a pozorovaly tři chlapíky, jak běhají kolem toho obrovského stroje a ukazují, odkud kam má přendat gigantické klády. Jeden z nich se po nás ohlédl a vydal se přímoú cestou k nám. Stáhla jsem okénko a téměř minutu se dusila dýmem z cigarety, kterým mě náš nový kamarád pozdravil. „On vám za chvíli uhne,“ houkl na mě s cigárem v puse.

„Děkuji, a nevíte prosím, jak daleko vede ještě tahle cesta?“

„Asi kilometr do vesnice,“ zachraptěl.

Znovu jsem poděkovala a odhodlala se k poslední otázce: „A nevíte náhodou, kudy se jede do Teplic?“

Chlápek vytřeštil oči a s hurónským smíchem se otočil směrem k bagru a zahulákal: „Lojzooooo, voni jédou do Teplic.“ Po půl hodině bujarého smíchu s kolegy mi sdělil pokyny, jak se dostat směrem na Opavu, a tím neskutečným chraplákem znovu zahalekal na Lojzu, ať cukne s bagrem. Zpocená až víte kde jsem vystřelila nadzvukovou rychlostí s předsevzetím, že až do Teplic už nezastavím. Zastavila jsem, a ne jednou, ale o počůrané kožené sedačce až příště...

Po nějaké době jsme se uklidnily a rozhodly se, že zastavíme na benzinové pumpě, dáme si kávu, protáhneme se a trochu si odpočineme před poslední částí cesty. Brzy se před námi objevila

benzinka s restaurací a my zajely na její parkoviště. Vystoupila jsem a šla otevřít dveře Markétě, abychom mohly vyndat toho malého andílka lebedícího si na jejím klíně z auta ven. Je pravda, že Markéta zvenku vypadala trochu jako vánoční stromeček, protože na sobě měla dvě deky, psí tašku a ještě malého psa. „Dej ho ke mně na sedačku,“ řekla jsem jí sundávajíc z ní všechnen ten náklad. Když už na mě zpod toho všeho vykoukly její tmavě hnědé kudrnaté vlasy a já se uklidnila, že jsem ji v tom lese opravdu nezapomněla, mrkla jsem jedním okem na sedačku řidiče, kde se doslova rochnil ten roztomilý d'áblík. Všechno se zdálo v pořádku, a tak jsem obešla auto, otevřela dveře řidiče s tím, že Charlieho vyndám, zabalím do jedné z dek a vezmu s sebou dovnitř.

To, co jsem uviděla na sedačce, mě stálo minimálně další rok života. Moje miminko totiž asi moc potřebovalo čůrat, no a jak už to tak bývá, bylo mu úplně jedno, že sedí na kožené sedačce mého opečovávaného Volva.

Dvakrát jsem zamrkala, jestli opravdu vidím dobře, a vykřikla: „On se počůral!“ Markéta je výborná kamarádka, takže téměř okamžitě po mém výkřiku, tak jak se od ní očekávalo, propadla v neskutečný záchvat smíchu. Nic přeci nepotěší víc než cizí neštěstí.

Je opravdu k neuvěření, jak tak malé stvořeníčko, vážící sotva 1 kg, může udělat loužičku rozměrů Severního ledového oceánu. Když jsem ho zvedala ze sedačky, cítila jsem se jako hrdinný zachránce tonoucího, který byl z vody vytažen v poslední vteřině. Téměř se začínal topit. Tento pocit mi ale dlouho nevydržel a prakticky okamžitě ho vystřídalo absolutní zoufalství. V ruce pes, ze

kterého ještě pořád na zem odkapávala moč, kožená sedačka řidiče naprosto potopená v moči a řehtající se Markéta, která už nebyla schopná skoro ani dýchat a začínala modrat. No nezbylo mi nic jiného, než sebrat poslední zbytky nervů, Charlieho zabalit do deky a vyrazit na toalety benzinové pumpy. Musela jsem vypadat opravdu velmi našťavaně, protože sotva jsem vešla na toalety a položila Charlieho na přebalovací pult, maminka cukrující se svým batoletem na druhém sousedícím pultu děcko zběsilou rychlostí nacpala do kočárku a z toalet zbaběle utekla. Na jednu stranu tomu rozumím, vždyť co kdyby náhodou ten kilový pes to dítě sežral.

Největší pohroma byla vcelku rychle zažehnána a mně se v hlavě pomalu začínaly honit myšlenky, jestli pojedu zbylých 200 kilometrů se zadnicí na mokré sedačce. Po návratu k autu jsem však zjistila, že Markéta se neudusila smíchy a dokonce se v ní projevila loajalita takového rázu, že vlastními silami sedačku vysušila a naprosto vyčistila. Zbytku cesty tedy již nic nebránilo, a my se spokojeně vydaly směrem domů, bohatší o mnoho nových zážitků. Charlie se také velmi spokojeně zahrabal do deky a okamžitě po vyjetí z benzinové pumpy zpět na dálnici usnul jako miminko.

Kapitola 2.

Den první po Kristu, vlastně, po Charliem...

Maltézský psík – je inteligentní, přítulný, má rád děti a dobře se vychovává. Vzhledem ke své inteligenci a vztahu k lidem je někdy, více než je obvyklé, citově navázán na své majitele a rodinné příslušníky, takže vyžaduje relativně více péče, mazlení a pozornosti.

Snese se s ostatními psy, kočky a jiná drobná zvířata ovšem zahání, ale neublížil by jim. Je také hravý a dobře vycvičitelný, je možné s ním soutěžit v agility nebo se zúčastnit výstav. Na křik a tvrdé zacházení reaguje panikou a úzkostí. Je velice učenlivý a bystrý. Bude šťastný kdykoli a kdekoli, pokud bude v náruči svých nejbližších. Přes svůj malý vzrůst má hodně elánu. Pro sport se však nehodí. Rád si hraje, zvládne i delší procházky, ale usedlý životní styl mu nedělá problém.

Toto uvádí několik internetových webů. Mám pocit, že ti, co to psali, absolutně nemají o plemenu maltézáků sebemenší ponětí, nebo nikdy neviděli Charlieho. Už první věta je totálně mimo mísu, pokud si pod pojmem „přítulný“ nepředstavujete divou saň, která se vám při příchodu domů zahryzne do lýtky a pustí se až v jedenáct večer, kdy odpadne vysílením na zem jako přezrálá švestka.

Je inteligentní, no většina možná ano, Charlie rozhodně ne. Pokyn „FUJ!“ pro něj znamená „kousni mě“, pokyn „nesmíš“ znamená „udělej to znovu“ a takto bych mohla pokračovat až do rána. Když se